

ת"פ 41828/07/20 - ג'מאל מסאלחה, חסן עתאמנה, מטיע טיאה נגד מדינת ישראל, הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 41828-07-20 מדינת ישראל ואח' נ' מסאלחה ואח'
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 3

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
המבקשים 1. ג'מאל מסאלחה 2. חסן עתאמנה 3. מטיע טיאה ע"י ב"כ
עוה"ד עלא אלדין עתאמנה

נגד
המשיבה
מדינת ישראל הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום בשל פגם או פסול, לפי סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ).

כנגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של איסור ציד חיית בר מוגנת ללא היתר, עבירה על סעיפים 2
ו-14(ב) לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ן-1955 (להלן: "החוק"), איסור החזקת חיית בר מוגנת ללא היתר, עבירה על
סעיף 8(א)(3) לחוק ואיסור ירי מתוך כלי רכב ממונע, עבירה על תקנה 6(ד) לתקנות להגנת חיית הבר, תשל"ו-1976
(להלן: "התקנות").

בכתב האישום נטען כי בתאריך 20.12.19, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, בשטחים פתוחים באזור הפרדסים הסמוכים
לכביש 9 - גבעת חיים איחוד, שטח המאופיין בכך שמתקיימים בו אירועי ציד רבים של חיות בר מוגנות, לרבות ארנבות
בר, חזירי בר, שועלים וחוגלות, עסקו הנאשמים, **בצוואת חדא**, בציד חיות בר מוגנות כאשר הם מסיירים וסורקים את
השטח מרכב מסוג טריוס ירוק שמספרו 8756516, ממנו ירה הנאשם מספר 1 מספר יריות.

עוד נטען באישום כי בבדיקות דנא של סימני דם שנמצאו על אולר השייך לנאשם מספר 1 שנתפס ברכב עלה כי הדם
הוא דמה של חוגלת סלעים.

בסריקה שנערכה למחרת היום, ביום 21.12.19, במקום בו נתפסו הנאשמים ברכב, נמצאו מספר קליעים, שאומתו כמי
שנורו מהרובה של הנאשם מספר 1, בסמוך לגופת חזיר בר בה נמצאו סימני חדירות או יציאות כדוריות רובה ציד וסימני
דם טריים.

עוד נטען בכתב האישום כי ארנבות בר, **חזירי בר**, שועלים וחוגלות הם חיות בר מוגנות, וכי במעשיהם הנזכרים עסקו
עמוד 1

הנאשמים בציד חית בר מוגנת כאשר לא היה בידם היתר למעשיהם.

טענות המבקשים

בבקשה שבפני טען ב"כ המבקשים, כי מעובדות כתב האישום לא ניתן ללמוד על הקשר בין המבקשים לבין העבירות המיוחסות להם, לא ניתן לדעת מי מהמבקשים ביצע איזו מהעבירות, כתב האישום מפרט את הראיות ולא את העובדות. על כן, לשיטתו, כתב האישום פסול, בכך שהוא מפלה לרעה את המבקשים ובראשם המבקש 1 ומונע מהמבקשים את האפשרות לנהל הגנתם כראוי.

ב"כ המבקשים הוסיף, כי על כתב האישום לגולל את "סיפור המעשה" באופן ברור ומדויק, על מנת לפרוס בפני הנאשם ובפני בית המשפט, תמונה מלאה של העובדות הרלוונטיות, אשר התביעה מתכוונת להוכיח ושמוכחן תבקש להרשיע את הנאשם.

הסנגור טען כי כאן, כתב האישום שהוגש מפרט ראיות ולא עובדות.

הסנגור הפנה לסעיף 85 לחסד"פ, אשר מתווה את הדרך לניסוח כתב אישום, וקובע, בין היתר, שכתב האישום יכלול את "תיאור העובדות המהוות את העבירה".

לטענתו, תיאור העובדות, על פי הפסיקה, משמעו "מכלול הנתונים העובדתיים המצביעים על כך כי נתקיימו יסודותיה של העבירה", והפנה בהקשר לע"פ 747/81 מדינת ישראל נ' מצרי ורע"פ 9718/04 מדינת ישראל נ' נוארה.

הסנגור ציין כי תיאור העובדות המהוות את העבירה, משמעו מכלול הנתונים העובדתיים המצביעים על כך כי נתקיימו יסודותיה של עבירה פלונית והוא מכיל את כלל מרכיבי העבירה, הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי.

ב"כ המבקשים הוסיף וטען כי נפל פגם בסעיף 1 לכתב האישום, בכתיבת המשפט "שטח המתאפיין בכך שמתקיימים בו אירועי ציד רבים של חיות בר מוגנות", לשיטתו מטרת משפט זה הינה להטות את כף המאזניים נגד המבקשים ולייצר מלכתחילה, תחושה כי המבקשים עברו עבירה בעצם הימצאותם במקום. הסנגור הוסיף כי מדובר במשפט פסול המפלה את המבקשים לרעה ויש בו לקעקע כל גרסה אשר ימסרו בהמשך. על כן, יש לבטל את כתב האישום.

אשר לסעיף 2 לכתב האישום, ציין ב"כ המבקשים, כי מדובר בסעיף כוללני, שלא ניתן ללמוד ממנו דבר, כשלעצמו הוא אינו מגולל כל עבירה, לא מובן מדוע הוא נמצא בכתב האישום ולא ניתן ללמוד ממנו על מעורבותם של המבקשים בעבירה כלשהי. העובדה כי דם נמצא על אולר שבחזקתו של מבקש 1 ושיוך הדם זה לחוגלות סלעים, אינה מעלה ואינה מורידה דבר, שכן לא הוסבר הקשר בין הדם או הסכין לבין המבקשים 2 ו-3.

לעניין סעיף 3 לכתב האישום טען ב"כ המבקשים כי גם מסעיף זה לא ניתן ללמוד על הקשר בין המבקשים ובין העובדה

כי, "נמצאו מספר קליעים שאומתו כמי שנורו מהרובה של הנאשם מספר 1 בסמיך לגופת חזיר בר בה נמצאו סימני חדירת או יציאת כדוריות רובה ציד וסימני דם טריים".

לגישת ב"כ המבקשים, האמור בסעיף הנ"ל לא מלמד על הקשר בין כל מבקש לעצם מותו של החזיר שכן המאשימה לא טרחה לפרט כיצד החזיר מת ובאיזה קליע, מי ירה את הקליע, מתי, היכן היה עת ירה וכו'...

לגישת ב"כ המבקשים, לחילופין, לכל היותר, עובדות כתב האישום מגלות עבירה של ירי מתוך רכב, ולא שאר העבירות המנויות בו. הסנגור הוסיף כי עבירה זו הינה ברירת משפט והעונש בגינה הינו קנס כספי.

הסנגור הוסיף כי בצו סדר הדין הפלילי (עבירות קנס - הגנת חיית הבר) תשמ"ו-1986, נקבע שעבירה המנויה בתקנה 6(ד) לתקנות, היא עבירת קנס, היינו הגשת כתב אישום תהא אך ורק כאשר הנאשם חפץ בכך ומגיש בקשה להישפט בעבירה בה הואשם. לגישתו, עבירת איסור ירי מתוך כלי רכב כאמור, אינה מצדיקה הגשת כתב אישום כנגד המבקשים.

ב"כ המבקשים טען כי העבירות המצדיקות הגשת כתב אישום הן העבירות המנויות בסעיפים 14 ו-16 לחוק, ציין כי סעיף 16 מונה מספר חלופות להגשת כתב האישום, ותקנה 6(ד) אינה מנויה בהן.

עוד טען ב"כ המבקשים כי הגשת כתב האישום כנגד המבקשים מהווה אכיפה בדרנית, וזאת בהיעדר נסיבות מיוחדות המצדיקות הגשת כתב אישום. מסר כי כתב האישום מפלה לרעה את המבקש 1 שכן אינו מגולל עבירות של צייד חיות בר מוגנות, כך גם בעניינם של שאר המבקשים, שחלקם בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום אינו ידוע או מפורט וציון שמותיהם בכתב האישום הינו מקרי.

נוכח כל אלה, עתר הסנגור להורות על ביטול כתב האישום.

תגובת המשיבה

בתגובתו הפנה ב"כ המשיבה לסעיף 1 לחוק המגדיר מהי "צידה" כך:

"צידה" - לרבות עשיית מעשה מתוך כוונה לפגוע בחייה, בשלומה או בחירותה של חיית בר, או להדריך את מנוחתה, או לסכן את התפתחותן הטבעית של ביציה, או של כל תולדה אחרת שלה;

ב"כ המשיבה טען כי החוק הגדיר אפוא את עבירת הציד כעבירה התנהגותית בלבד שאינה דורשת תוצאה והפנה לקביעת בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 38569-12-11 **מרעי ואח' נ' רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע**

עמוד 3

(להלן: "פרשת מרעי"):

"עבירת הצידה כהגדרתה (סעיף 1 לחוק הגנת חייבת הבר) אינה כוללת רכיב תוצאתי ומדובר בעבירה התנהגותית...רואים אנו כי במקרה שבפנינו נמצאו שני המערערים בשעת לילה מאוחרת (00:15) באיזור שמורת טבע (פארק גורן)... שני חשודים נמלטו מן הרכב כשהם אוחזים בידיהם אלות ופנסים. יצויין, וכך נקבע בהכרעת הדין של בית משפט קמא, כי הדורבן הנה חייט בר הפעילה בעיקר בלילה, ואחת הדרכים לצוד אותה היא בעזרת כלבים ובאמצעות מקל ארוך וכבד שאיתו הורגים את הדורבן. שני החשודים שנמלטו שחררו מתא המטען של הרכב שלושה כלבים ... המסקנה היחידה המתבקשת הן לנוכח העובדות שהוכחו, הן בשים לב להגדרת עבירת הצידה, והן בהתאם לשורת הדין וההגיון, היא שהיה מקום להרשיע את המערערים בעבירת הצידה המוגמרת".

עוד הפנה ב"כ המאשימה לעפ"א (מחוזי, נצרת) 179/09 מיכאל בן זאכי עיסא ואח' נ' מדינת ישראל (22.9.09), שם נקבע:

"מסכים אני ובכל הכבוד, לדברי ב"כ המשיבה, כמו גם להכרעת הדין ובעיקר להחלטה של בית המשפט קמא, כי מדובר בהגדרה רחבה וגורפת, הבאה לכלול לא רק ציד בפועל עצמו, אלא גם עשיית מעשה מתוך כוונה לצוד"

ועוד שם:

"לדעתי איפוא, הדיבר "לרבות עשיית מעשה..." כוונתו דרך משל, מקום בו אדם מניח מלכודות או פורס מצודות, מתוך כוונה ללכוד חיות בר מוגנות והציד עצמו לא צלח. בוודאי שעצם פריסת המלכודות והפחים היקושים, יש בה כדי עשיית מעשה בכוונה לצוד חיות בר מוגנות.

כך גם, מקום בו אדם מצוי בלב איזור ציד (ועל כך להלן) ובידו רובה ציד המכוון אל ציפור מוגנת או חית בר מוגנת. כך גם מקום, בו אדם נמצא בעיצומו של מסע הציד, כשבידו, או על גבי רכבו מותקן זרקור ובידו האחרת רובה או מקל, ואתו כלב המשחר לציד. בכל אלו, יש משום מעשים המוגדרים בחוק "כעשיית מעשה מתוך כוונה לפגוע בחיה..."

ב"כ המשיבה הוסיף והפנה לע"פ (מחוזי, נצרת) 1201/05 מדינת ישראל נ' חבאס בן פואד חרב ואח'

"הגדרתה של ה"צידה" בחוק להגנת חייבת הבר, תשט"ו - 1955 (להלן: "החוק"), מלמדת על כוונה להרחיב את תחולתה ולכלול בגידרה גם מעשים שיביאו בעקיפין לפגיעה בחיות הבר. אין המדובר בעבירה תוצאתית, והשגת המטרה הפסולה איננה בין יסודותיה. בעבירת התנהגות בכלל, ובעבירת הצידה בפרט, לאור הגדרתה, קיים קושי לקבוע אימתי חורגים

המעשים מגדר ההכנה ומגיעים לכדי תחילת ביצוע.

תחילת הביצוע בעניין זה, אינה בהכרח תחילת ביצוע "המעשה האסור" בעבירה המושלמת (ע"פ 2776/97 - משה מדר נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3), 236). די בכך שהפעולות שבוצעו הן חלק מסדרה של פעולות אשר לולא הופרעו, היו מקיימות את היסוד העובדתי הנדרש.

מעשיהם של המשיבים, המצאותם בשעת לילה מאוחרת, בתוך שמורת הטבע נחל מיצר, כשהם מצויידיים בכל הנדרש לשם מימוש כוונתם הפסולה, אף בהנחה שעדיין לא סרקו את השטח, וללא קשר לשאלה האם הגיעו ליעד המדויק שבו התכוונו לבצע את הצידה, חרגה לטעמי מגדר ההכנה ועברה להתנהגות גלויה לעין אשר חשפה את כוונתם לבצע באמצעים המתאימים את מעשה העבירה. התנהגות זו הגלויה לעין היא גם שהביאה ללכידתם.

היסוד העובדתי של עבירת הצידה הינו רחב דיו כדי להכיל פעולות גלויות המצביעות בבירור ובאופן קונקרטי על מטרתן הפסולה לפגוע בחיות בר, כאשר הן קרובות מספיק להגשמת המטרה הפסולה, ובשילוב עם קיומו של היסוד הנפשי הנדרש, מתקיימת העבירה המוגמרת.

בענייננו, הנסיבות מלמדות על כך שהמשיבים עשו פעולות ממשיות לקידום כוונתם, הם נתפסו בשעת לילה מאוחרת כשהם מצויידיים בכל האמצעים הדרושים להגשמתה, ומעצרו קטע רצף פעולות שלולא נקטע היה מביא במידה רבה של וודאות להשלמת העבירה. המשיבים כבר נמצאו בתוך שמורת הטבע, וגם אם לא הגיעו לנקודה המדויקת בה התכוונו לממש את כוונתם, לא היו רחוקים מהגשמתה. בנסיבות אלו, לו דעתי היתה נשמעת היה מקום להרשיע את המשיבים בביצוע העבירות שיוחסו להם. "

לענייננו טען ב"כ המשיבה כי עת תוכיח המשיבה כי התנהגותם של המבקשים עלתה כדי צידה, הוכח הנדרש להרשיעם בעבירה הראשונה המיוחסת להם.

הוסיף כי עיסוק בצידה בצוותא, אינו דורש הפרדה בין שלושת המבקשים ומספיק שפעלו בצוותא, באופן המתואר בכתב האישום, באופן ובמקום ובשעה המיוחסים להם, כדי לבסס עבירה של צידה בדרך של סריקת האזור.

ב"כ המשיבה טען כי לאופן בו מתואר השטח המדובר, יש חשיבות מסייעת כדי לבסס את הקביעה כי מדובר בפעילות ציד שכן המדובר במקום המתאפיין בחיות בר מוגנות ובפעילות ציד, מידע שיש לפקחים מנוסים היכולת והזכות להעיד, גוברת ההנחה כי אכן מדובר בפעילות ציד.

על כן, טען ב"כ המשיבה כי סעיף 1 אינו פסול, כך גם יתר הסעיפים. הוסיף כי לאמור בסעיף 2 יש חשיבות רבה, בתמיכה להנחות העולות מסעיף 1 וכן היא מבססת את הוראת החיקוק השנייה של כתב האישום - עבירת החזקת חיות בר מוגנת.

כמו כן, ציין כי עובדה 3 היא בעלת חשיבות רבה שכן היא קושרת בין רובה השייך למבקש 1 לבין קליעים שנמצאו בו, לבין המבקשים ביום האירוע בפעם קל ביותר.

ב"כ המשיבה ציין כי אין עד ראיה שצפה במבקש 1 יורה באותו חזיר ומדובר בראיה נסיבתית המצטרפת לכלל הראיות בתיק.

ב"כ המשיבה טען כי הטענה בדבר אופי הוראות החיקוק אין לה בסיס, עבירת ציד חיית בר היא עבירה חמורה שאינה מסוג ברירת משפט, ומושכת עמה את יתרת העבירות מבחינת הכבד מוביל את הקל. לטענתו, מדובר בעבירה המרכזית העולה מתוך הראיות בתיק.

עוד טען ב"כ המשיבה כי לאור ממצאים אחרים בתיק - עולה כי עבירות נוספות נעברו ואין חשיבות לכך שבמבדד מדובר בעבירות שניתן היה, לו נעברו בנפרד ובאירוע אחר, להטיל קנס בגין.

לשיטת ב"כ המשיבה, מקומן של טענות המבקשים כנגד העובדות העולות מכתב האישום או בעניין חלקו של כל אחד מהם בעבירות, הינו בשמיעת הראיות.

נוכח אלה, עתר ב"כ המשיבה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובאסמכתאות שצורפו, מצאתי טעם בהגשת הבקשה.

אופן הניסוח ותוכנו של כתב האישום הוגדרו בסעיף 85 לחסד"פ, בין היתר נקבע כי כתב האישום יכיל **"תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לברר"**.

בת"פ (מחוזי, ירושלים) 34268-03-12 **מדינת ישראל נ' זיידמן** (2.1.2013), נקבע כך:

"3. ביסוד הוראת סעיף 85(4) לחוק עומדת תכלית כפולה: (א) לתת לבית המשפט תמונה של האירועים נשוא כתב האישום, ובפרט על החלק המיוחס לכל נאשם ונאשם. (ב) לתת לנאשם תמונה של העובדות שהמאשימה מתכוונת להוכיח כבסיס להרשעתו, וכפועל יוצא מכך, לתכנן כראוי את הגנתו (ראו י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני א מהדורה מעודכנת, תשס"ט - 2009, בעמוד 915). בגדר זה, על כתב האישום לפרט נתונים עובדתיים, המלמד על התקיימות יסודותיה של העבירה הנטענת, הן יסוד עובדתי, הן יסוד נפשי (שם, שם). חלקו של הנאשם באירועים הרלוונטי צריך להיות מתואר בבהירות (שם, בעמוד 919; ראו גם בעמוד 1279). עם זאת, אין חובה לכלול התייחסות לטענות הגנה (שם, בעמוד 917). אף אין חובה לכלול את כל שרשרת האירועים הנוגעת לנטען בכתב האישום. די להביא את עיקרי העובדות המצביעות על כך שנתקיימו בנאשם יסודותיה של העבירה, כפי שהוגדרה בחוק (רע"פ 4484/92 רפאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 176 (1992), בפיסקה 5). עם זאת, השמטת פרט מהותי המבטא יסוד מיסודות העבירה, או חיוני להצגה הולמת של התנהגות הנאשם או של הנסיבות שאפפו אותה, עשויה להוות פגם לעניין סעיף 149(3) (שם, בעמוד 1280)" (הדגשים שלי- ט.אנ).

אכן למאשימה שיקול דעת רחב בניסוח כתב האישום, והתערבות בית משפט בניסוח נשמרת למקרים נדירים בלבד,

"ההחלטה לגבי אופן ניסוח כתב האישום היא במובהק מסוג ההחלטות שבליבת הסמכות ושיקול הדעת של התביעה" (בג"ץ 199/18 בן טובים נ' מדינת ישראל (20.3.2018); בג"ץ 8814/18 אמסלם שלו נ' מדינת ישראל (27.1.2019)).

בענייננו, כתב האישום נוסח באופן שפורטו בו גם הראיות לשם ביסוס ההרשעה. זאת ועוד, חלקו של כל נאשם ונאשם בביצוע העבירה אינו ברור, במיוחד הנאשמים 2 ו-3.

כמו כן, לא ברורה הטענה בעניין סימני הדם שנמצאו על אולר ברכב, מהם הופק DNA, כאשר ברור באם טענה זו הינה גם כלפי המבקשים 2 ו-3 ומה חלקם בכך.

אכן, כטענת המשיבה, מדובר בראיות נסיבתיות שצירופן והוכחתן במהלך שמיעת הראיות עלול להוביל להרשעה, אך אין כתב האישום האכסניה להצגת אותן הראיות, כגון הפקת DNA ואפיון השטח כשטח ציד.

היה על המשיבה לכלול בכתב האישום את העובדות, לנסחו באופן המקובל, להותיר את הראיות, לשלב ההוכחות ולא להציגן כבר בכתב האישום.

זכותו של נאשם לדעת מה חלקו בעבירות המיוחסות לו גם אם מדובר בעבירות שנטען בכתב האישום כי בוצעו בצוותא. זאת, בכדי שידע להכין הגנתו ומפני מה להתגונן.

ניסוח כתב אישום באופן כוללני, פוגע במבקשים וביכולת התגוננותם.

לא מצאתי ממש בטענה לאכיפה בררנית, אשר נטענה בסיפת הבקשה.

הדין מכיר בטענת אכיפה בררנית כבסיס אפשרי להגנה מן הצדק (ראו למשל ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל, פיס' 13, פורסם בנבו, 12.8.12. להלן: "עניין סלכני" או "פרשת סלכני"). הקריטריון החולש על טענה זו, ככל טענה להגנה מן הצדק, הוא השאלה האם יש בקיום ההליך משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, וכיצד ניתן לרפאה (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776).

כאשר הטוען להגנה מן הצדק מבסס את טענתו על אי נקיטת הליכים כנגד אחרים, עליו לעמוד במבחן משולש. תחילה, עליו להראות כי עניינם של אותם אחרים דומה מבחינה עובדתית לעניינו, באופן המצדיק התייחסות מקבילה בשאלת הגשת כתב אישום כנגדם. מצב זה כונה בפסיקה "קבוצת שוויון". בשלב השני, עליו להראות כי אי-נקיטת הליכים כנגד האחרים באותה קבוצת שוויון היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות" (עניין סלכני, בפס' 14). לבסוף, ככל שהוכחו שני השלבים הראשונים, יש לבחון האם הדבר מחייב את ביטול האישום או זיכוי הנאשם, או שמא ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר, כגון התחשבות במישור הענישה (שם, פיס' 15; עניין בורוביץ הנ"ל, 807-808).

יישומו של הדין, כפי שתואר לעיל, מוביל למסקנה כי לא עומדת למבקשים הגנה מן הצדק, בטענה של אכיפה בררנית. המבקשים כלל לא הצביעו על קבוצת שוויון שנגדה לא ננקט הליך דומה.

בחינת מקרה זה בהתאם לשלבים שנקבעו בהלכת בורוביץ' מלמדת כי הוא אינו נמנה על אותם המקרים בהם ניתן לומר כי מתקיימת פגיעה בתחושת הצדק וההגינות. בהתאם לשלב הראשון, כפי שצוין לעיל, לא הצביעה ההגנה על קבוצת שוויון כנ"ל, ועל כן לא קיים מחדל או פגם מצד המאשימה, בסוגייה זו של אכיפה בררנית.

אי קיומו של תנאי ראשון זה מיתר בחינת יתר התנאים שנקבעו בהלכת בורוביץ'.

לאחר שקיבלתי עמדת המבקשים ומצאתי כי קיימים פגמים בכתב האישום כאמור בסעיף 149(3) לחסד"פ, יש לשקול מהו הסעד המתאים.

בסעיף 150 לחסד"פ נקבע:

"נטענה טענה מקדמית, יתן בית המשפט לתובע הזדמנות להשיב עליה, אולם רשאי הוא לדחותה גם אם לא עשה כן; בית המשפט יחליט בטענה לאלתר, זולת אם ראה להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט; נתקבלה טענה מקדמית, רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטל את האישום, ובמקרה של חוסר סמכות - להעביר את הענין לבית משפט אחר כאמור בסעיף 79 לחוק בתי המשפט."

בנסיבות המקרה, הנני מורה למשיבה לתקן את כתב האישום ולהגישו בנוסח המבהיר חלקו של כל נאשם במעשים, להשמיט את אפיון השטח המדובר, וכן את פירוט הראיות בכתב האישום.

כתב אישום מתוקן יוגש בתוך 20 יום.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' שבט תשפ"א, 19 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.